

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Sentința civilă Nr. 3044/2017
Ședința publică de la 25 August 2017
Curtea constituită din:
PREȘEDINTE AMER JABRE
Grefier ONORICA SANDU

Pe rol se află judecarea cauzei Contencios administrativ și fiscal privind pe reclamant NICUȚ ELENINA și pe pârât CURTEA CONSTITUTIONALĂ A ROMÂNIEI, având ca obiect suspendare executare act administrativ hot.nr.1/22.06.2017

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 17.08.2017 fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta când instanța având nevoie de timp pentru a delibera a amânat pronunțarea pentru azi, 25.08.2017 când a hotărât următoarele:

CURTEA

Prin actiunea înregistrată pe rolul Curtii de Apel București-sectia a VIII-a, în data de 24.07.2017, reclamanta Nicuț Elenina a chemat în judecată pe parata Curtea Constituțională, solicitând instanței ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună:

1.Suspendarea executării Hotărârii nr.1/2017 pronunțate de Plenul Curtii Constituționale, până la pronunțarea instanței de fond asupra acțiunii în anulare, în temeiul art.14 din Legea nr.554/2004.

In fapt, reclamanta a afirmat că prin Hotărârea nr.1/2017 emisă de Plenul Curtii Constituționale s-au stabilit regulile de redactare a opiniei separate sau concurente de către judecătorii Curtii, dispunându-se ca, în situația în care nu se respectă acele reguli, președintele Curții Constituționale va solicita judecătorului respectiv, prin rezoluție, refacerea opiniei, iar în cazul în care judecătorul Curții Constituționale nu se conformează solicitării, președintele Curții Constituționale, prin rezoluție, dispune ca opinia separată sau concurentă, după caz, să nu se publice în Monitorul Oficial al României, Partea I, sau pe pagina de internet a Curții Constituționale și nici să nu se atașeze la dosarul cauzei.

Reclamanta a aratat că, fata de temeiurile juridice indicate în preambul, dar și fata de conținutul său, hotărârea de mai sus reprezintă un act administrativ, deoarece nu este adoptată în exercitarea atribuțiilor jurisdicționale ale Curtii Constituționale, astfel încât este contestabilă pe calea contenciosului administrativ.

S-a mai aratat că împotriva hotărârii de mai sus, în data de 20.07.2017 a formulat plângere prealabilă în sensul art.7 din Legea nr.554/2004, aceasta nefiind încă soluționată.

Reclamanta a aratat că hotărârea de mai sus este nelegală, deoarece:

- nu este contrasemnata de secretarul general și prim-magistratul asistent, potrivit art.6 din Legea nr.47/1992, art.9, lit.u, art.24, alin.1, lit.e și f din Hotărârea nr.6/2012 a Plenului Curtii Constituționale (prin care s-a adoptat Regulamentul de organizare și funcționare a Curtii Constituționale).

- instituie o formă indirectă de tragere la răspundere juridică a judecătorului prin sancțiunea neluării în seamă a opiniei sale, afectând independența acestuia, încălcând art.61, alin.1 și 2 din Legea nr.47/1992.

- se restrânge până la suprimarea dreptului legal judecătorului constituțional de a formula opinie separată/concurentă, încălcând art.59, alin.3 raportat la art.14 din Legea nr.47/1992 și art.426, alin.2 C.pr.civilă.

- instituie o discriminare între judecătorii care emit opinia majoritară (carora nu li se

impune nicio regula de redactare) si judecatorii care emit opinia separata/concurenta (caro, se impun reguli de redactare), incalcand art.1 din OG nr.137/2000.

- limiteaza libertatea de exprimare a judecatorilor Curtii in formularea opiniei separate/concurente, incalcand art.70 si art.75 raportate la art.2 C.Civil.

- incalca dreptul persoanelor la informatii si documente de interes public, mai exact la opiniile separate/concurente ale judecatorilor Curtii, potrivit Legii nr.544/2001, in conditiile in care aceste informatii nu fac parte din cele exceptate de la comunicare potrivit art.12 din lege, nefiind permis ca prin acte juridice cu forta inferioara sa se adauge noi categorii de documente si informatii exceptate.

In ceea ce priveste paguba iminenta, reclamanta a aratat:

- se obstructioneaza dreptul la informatie al cetateanului, prevazut de art.31 din Constitutie.

- se perturba previzibil si grav functionarea autoritatii parate, prin ingerinta in activitatea de judecata a judecatorului Curtii prin instituirea unui mecanism de control, exercitat netransparent si arbitrar asupra opiniilor acestuia, stirbind independenta acestuia prevazuta de art.145 din Constitutie.

- se incalca independenta Curtii Constitutionale reglementata de art.1, alin.3 din Legea nr.47/1992, prin lipsa de transparenta

Reclamanta a mai aratat si faptul ca in virtutea dreptului de acces la informatiile de interes public a solicitat paratei, printr-o cerere din 03.07.2017, comunicarea opiniei concurente redactate de judecator Stanciu Livia Doina la decizia nr.392/2017 a Curtii Constitutionale, cererea fiindu-i respinsa prin adresa nr.3050/11.07.2017 cu motivarea ca in temeiul Hotararii nr.1/2017 (contestate in cauza de fata), "s-a hotarat ca opinia concureta ... sa nu se publice impreuna cu decizia si nici sa se ataseze la dosarul cauzei".

S-a mai aratat ca, impotriva acestui refuz, reclamanta a introdus actiune in instanta, aceasta fiind inregistrata la Tribunalul Bucuresti-sectia a II-a, sub nr. de dosar 28355/3/2017, nesolutionat inca.

In drept, reclamanta a invocat Legea nr.554/2004, Legea nr.47/1992 etc.

Parata Curtea Constitutionala a depus intampinare prin care a invocat exceptia inadmisibilitatii actiunii, afirmand ca Hotararea nr.1/2017 nu reprezinta un act administrativ, ci un act jurisdictional, astfel incat nu este contestabila pe calea contenciosului administrativ, hotararea fiind adoptata in temeiul art.6, 14, 50 si 51, alin.1 din Legea nr.47/1992, care confera Plenului plenitudine de competenta in aprecierea compatibilitatii regulilor procedurii civile cu natura procedurii jurisdictionale, precum si a masurilor necesare pentru buna desfasurare a activitatii Curtii. S-a mai aratat ca natura juridica a actului este stabilita prin chiar cuprinsul actului, respectiv art.4 din Hotarare, care mentioneaza ca "Prezenta hotărâre privește atribuțiile jurisdictionale ale Curții Constitutionale, circumscrindu-se exclusiv acestora."

In continuare, s-a aratat ca cererea de suspendare a executarii este inadmisibila, pentru neindeplinirea conditiilor prevazute de art.14 din Legea nr.554/2004 (existenta cazului bine justificat si a unei pagube iminente), reiterandu-se natura de act jurisdictional a hotararii atacate.

Reclamanta a depus raspuns la intampinare prin care a solicitat respingerea exceptiei si a admiterea cererii de suspendare.

In sedinta de judecata de astazi, parata Curtea Constitutionala a aratat ca, in ipoteza in care instanta va aprecia ca hotararea contestata reprezinta un act administrativ si va respinge deci exceptia inadmisibilitatii, atunci va invoca exceptia de neconstitutionalitate a art.2, alin.1, lit.c din Legea nr.554/2004 in raport cu prevederile art.1, alin.5, art.142, alin.1 si art.146 din Constitutie, solicitand sesizarea Curtii Constitutionale pentru ca aceasta sa statueze ca textul legal in sensul ca art.2, alin.1, lit.c din Legea nr.554/2004 este constitutional numai in masura in care se interpreteaza ca hotararile care privesc atributiile jurisdictionale ale Curtii Constitutionale sunt excluse din sfera contenciosului administrativ.

Data fiind succesiunea procesuala impusa de parata, instanta va analiza in primul rand

exceptia inadmisibilitatii actiunii in raport cu natura juridica a hotararii contestate, apoi exceptia de neconstitutionalitate si, in cele din urma, daca mai este cazul, si cererea de suspendare propriu-zisa.

In dovedirea actiunii, reclamanta a depus la dosar inscrisuri.

Analizand

In ceea ce priveste exceptia inadmisibilitatii actiunii raport cu natura juridica a hotararii contestate

Instanta retine ca Hotararea nr.1/22.06.2017 emisa de Plenul Curtii Constitutionale nu reprezinta un act jurisdictional, cum in mod eronat afirma aceasta, ci un act administrativ cu caracter normativ.

Potrivit art.51 din Legea nr.47/1992, Plenul Curtii Constitutionale indeplineste atat atributii jurisdictionale, cat si atributii administrative, actele emise in exercitarea celor doua tipuri de atributii avand regim juridic diferit si presupunand proceduri diferite.

Astfel, potrivit art.51, alin.2 din lege, "soluțiile adoptate de Curtea Constituțională în exercitarea atribuțiilor jurisdictionale se înscriu în condica ședințelor de judecată, iar în materie administrativă se consemnează, pentru fiecare ședință în parte, într-un proces-verbal pe baza căruia se emite o hotărâre, semnată de președintele Curții și contrasemnată de secretarul general.

Imprejurarea ca Plenul exercita si alte atributii decat cele jurisdictionale este confirmat si de alineatul 3 al art.51 din lege, potrivit caruia "pentru exercitarea altor atribuții decât cele jurisdictionale, Plenul se convoacă de președintele Curții Constituționale, din proprie inițiativă sau la cererea scrisă a unui judecător. Convocarea se face cu anunțarea ordinii de zi, care se adoptă în plen, la începutul ședinței".

In continuare, trebuie observat ca atributiile Curtii Constitutionale in materie jurisdictionala sunt enumerate expres si limitativ in cadrul Legii nr.47/1992, capitolul III (Competenta Curtii Constitutionale), Sectiunea a 2-a (Procedura jurisdictionala), acestea fiind:

1. Controlul constituționalității legilor înainte de promulgare, activitate in cadrul careia Curtea pronunta o decizie prin care constata constitutionalitatea sau neconstitutionalitatea legii (art.18, alin.2)

2. Verificarea constituționalității inițiativelor de revizuire a Constituției, activitate in cadrul careia Curtea pronunta o decizie prin care constata constitutionalitatea sau neconstitutionalitatea initiativei (art.21, alin.2)

3. Controlul constituționalității tratatelor sau a altor acorduri internaționale, activitate in cadrul careia Curtea pronunta o decizie prin care constata constitutionalitatea sau neconstitutionalitatea tratatului sau acordului (art.26, alin.2)

4. Controlul constituționalității regulamentelor Parlamentului, activitate in cadrul careia Curtea pronunta o decizie prin care constata constitutionalitatea sau neconstitutionalitatea regulamentului (art.28, alin.2)

5. Soluționarea excepției de neconstituționalitate ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial, activitate in cadrul careia Curtea pronunta o decizie prin care constata constitutionalitatea sau neconstitutionalitatea legii sau ordonantei (art.31)

6. Soluționarea excepției de neconstituționalitate ridicate de Avocatul Poporului, activitate in cadrul careia Curtea pronunta o decizie prin care constata constitutionalitatea sau neconstitutionalitatea legii sau ordonantei (art.33 raportat la art.31)

7. Soluționarea conflictelor juridice de natură constituțională dintre autoritățile publice, activitate in cadrul careia Curtea pronunta o decizie prin care constata existenta sau inexistenta unui conflict constitutional (art.36)

8. Respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României, activitate in cadrul careia Curtea pronunta o hotarare prin care valideaza sau invalideaza rezultatul alegerilor (art.11, alin.1, lit.B, lit.a)

9. Judecarea contestațiilor care au ca obiect constituționalitatea unui partid poartă activitate în cadrul căreia Curtea pronunță o decizie prin care constată constituționalitatea sau neconstituționalitatea partidului (art.40, alin.4)

10. Emiterea avizului pentru suspendarea din funcție a Președintelui României, activitate în cadrul căreia Curtea pronunță un aviz consultativ cu privire la propunerea de suspendare din funcție (art.43)

11. Constatarea existenței împrejurărilor care justifică interimatul în exercitarea funcției de Președinte al României, activitate în cadrul căreia Curtea pronunță o hotărâre prin care constată existența sau inexistența împrejurărilor care justifică interimatul (art.11, alin.1, lit.B, lit.b)

12. Exercițarea atribuțiilor privitoare la organizarea și desfășurarea referendumului și la confirmarea rezultatelor acestuia, activitate în cadrul căreia Curtea pronunță o hotărâre prin care constată dacă a fost sau nu respectată procedura referendumului (art.47, alin.2)

13. Verificarea îndeplinirii condițiilor pentru exercitarea inițiativei legislative de către cetățeni, activitate în cadrul căreia Curtea pronunță o hotărâre prin care constată dacă au fost sau nu îndeplinite condițiile inițiativei legislative (art.11, alin.1, lit.B, lit.d).

Se observa deci ca toate activitățile jurisdicționale de mai sus se finalizează prin pronunțarea unei decizii, hotărâri sau aviz al căror dispozitiv este clar definit de lege (constituționalitatea sau neconstituționalitatea unei legi/ordonanțe/regulament/partid politic, întrunirea condițiilor legale pentru inițiativa legislativă/interimatul funcției de președinte/referendum/alegeri prezidențiale), actul juridic emis de Curte fiind unul de "aplicare a dreptului" la o situație litigioasă sau potențial litigioasă, după o procedură în general contradictorie și care are autoritate de lucru judecat, asupra căreia nu se mai poate reveni, care nu mai poate fi revocat, modificat etc.

Or, hotărârea contestată în cauza de față nu are niciuna din finalitățile de mai sus, ea nefiind pronunțată în niciuna din materiile de mai sus, necontinând niciuna din dispozițiile de mai sus, nesoluționând un conflict juridic sau o situație juridică potențial conflictuală, nefiind pronunțată după o procedură contradictorie și nu are nici autoritate de lucru judecat, Curtea putând reveni oricând asupra regulilor de redactare a opiniilor separate/concurente, în sensul modificării sau înlăturării lor pentru viitor.

După cum se observa atât din titlul, cât și din conținutul Hotărârii nr.1/22.06.2017, aceasta are ca obiect instituirea unor reguli de procedură în ceea ce privește actul material, fizic, de redactare a opiniilor separate/concurente, cât și în operațiunile material-administrative de atașare fizică a acestei opinii la dosarul cauzei și de înaintare a deciziei/hotararii/avizului spre publicare la Monitorul Oficial și pe site-ul instituției.

Împrejurarea că această Hotărâre "se referă", "vizează", "are consecințe", "influențează" toate actele pe care Curtea Constituțională le va emite în cadrul procedurilor jurisdicționale, nu face ca hotărârea însăși să reprezinte un act jurisdicțional, natura sa juridică trebuind a fi stabilită în funcție de temeiul juridic și sfera competențelor legale ale instituției în cadrul cărora a fost emisă și nu în funcție de denumirea ce i-a fost dată de instituția emitentă.

Ca atare, mențiunea din cadrul art.4 al Hotărârii, în sensul că "Prezenta hotărâre privește atribuțiile jurisdicționale ale Curții Constituționale, circumscrindându-se exclusiv acestora" nu servește cu nimic la calificarea naturii ei juridice, ea exprimând doar punctul de vedere al emitentului hotărârii, care, în cazul de față, nu coincide cu natura juridică ce rezultă din prevederile legale ce reglementează activitatea Curții Constituționale.

În plus, trebuie observat că nici chiar Curtea nu menționează că hotărârea ar reprezenta ea însăși un act jurisdicțional, ci menționează că privește doar atribuțiile jurisdicționale ale Curții, înțelegându-se probabil că aceste reguli de redactare nu ar fi aplicabile și în ceea ce privește hotărârile pe care Curtea le ia în materie administrativă, unde, de principiu, nu se utilizează instituția opiniei separate/concurente (în înțelesul art.59, alin.3 din Legea

nr.47/1992, aceasta vizand actele care se trec in condica de sedinta, adica numai actele jurisdictionale).

In ceea ce priveste art.14 din Legea nr.47/1992, potrivit caruia "Procedura jurisdictionala prevazuta de prezenta lege se completeaza cu regulile procedurii civile, in masura in care ele sunt compatibile cu natura procedurii in fata Curtii Constitutionale. Compatibilitatea se hotaraste exclusiv de Curte.", instanta retine ca nici acesta nu este de natura a califica actul dedus judecatii drept un act jurisdictional.

Astfel, art.14 din lege nu precizeaza modalitatea in care Curtea va stabili aceasta compatibilitate.

Ca atare, din punct de vedere practic, compatibilitatea procedurii civile cu procedura jurisdictionala prevazuta de Legea nr.47/1992, se va stabili de Curte ori cu ocazia defasurarii concrete in fata ei a uneia din procedurile jurisdictionale enumerate expres si limitativ in cadrul Legii nr.47/1992, capitolul III (Competenta Curtii Constitutionale), Sectiunea a 2-a (Procedura jurisdictionala), situatie in care constatarile cu privire la compatibilitate sau incompatibilitate se vor incorpora, se vor regasi in insusi actul jurisdictional ce va fi pronuntat in cadrul acelei proceduri, fie va stabili aceasta compatibilitate prin intermediul unei hotarari de principiu, ce se va aplica in general in toate cauzele, hotarare distincta, avand acest unic obiect (de a stabili compatibilitatea).

Or, in acest ultim caz, nu exista nicio prevedere legala care sa mentioneze ca o astfel de hotarare de principiu ar avea natura unui act jurisdictional si nici nu ar avea cum din moment ce o astfel de hotarare nu indeplineste niciuna din caracteristicile esentiale ale unui act jurisdictional.

Pentru similitudine de ratiune, ar trebui ca intr-o astfel de situatie sa se admita ca insusi Codul de procedura civila, care contine reguli de judecata, sa constituie un act jurisdictional, ceea ce evident ar reprezenta o concluzie ilogica.

In concluzie, instanta urmeaza a retine ca Hotararea nr.1/22.06.2017 reprezinta un act administrativ cu caracter normativ (el neaplicandu-se doar judecatorilor prezenti ai Curtii, ci tuturor celor care vor urma), emis de o autoritate publica centrala, deci de a fi contestat in contenciosul administrativ, integrandu-se in sfera definitiei actelor administrative data de art.2, alin.1, lit.c din Legea nr.554/2004.

Ca atare, exceptia inadmisibilitatii va fi respinsa ca neintemeiata.

In ceea ce priveste exceptia de neconstitutionalitate a art.2, alin.1, lit.c din Legea nr.554/2004 in raport cu prevederile art.1, alin.5, art.142, alin.1 si art.146 din Constitutie

Analizand admisibilitatea exceptiei, din perspectiva art.29, alin.1 din Legea nr.47/1992, instanta retine ca, invocata fiind in acest stadiu procesual, adica dupa respingerea exceptiei inadmisibilitatii actiunii, exceptia de neconstitutionalitate nu mai poate avea are legatura cu fondul cauzei de fata.

Masura de respingere a exceptiei inadmisibilitatii are caracter interlocutoriu, instanta nemaiputand reveni asupra acesteia.

Ca atare, odata ce instanta a stabilit ca Hotararea nr.1/2017 reprezinta un act administrativ in intelesul art.2, alin.1, lit.c din Legea nr.554/2004, ea nu va mai putea stabili in viitor, in urma unei eventuale admiteri a exceptiei de neconstitutionalitate, ca de fapt hotararea nu mai reprezinta un act administrativ, caci ar insemna sa se incalce caracterul interlocutoriu al solutiei de respingere a exceptiei inadmisibilitatii.

In consecinta, judecarea in continuare a cererii de suspendare trebuie sa se faca plecandu-se la premisa ca hotararea constituie act administrativ, aceasta reprezentand o problema de drept deja dezlegata in cauza de fata.

Fata de cele de mai sus, se va respinge cererea de sesizare a Curtii Constitutionale cu exceptia de neconstitutionalitate a art.2, alin.1, lit.c din Legea nr.554/2004, ca inadmisibila.

In ceea ce priveste cererea de suspendare

Prealabil, trebuie precizat ca exceptia inadmisibilitatii cererii de suspendare pentru

neindeplinirea condițiilor prevăzute de art.14 din Legea nr.554/2004 (existența cazului a fost justificat și a unei pagube iminente), excepție invocată de parată, nu reprezintă în realitate excepție procesuală, ci o apărare de fond, vizând însăși legalitatea și temeinicia cererii de suspendare, astfel încât va fi tratată ca atare.

După cum s-a aratat mai sus, prin Hotărârea nr.1/22.06.2017 emisă de Plenul Curții Constituționale au fost stabilite reguli de redactare de către judecătorii Curții a opiniilor separate/concurente, prevăzându-se totodată și sancțiuni în cazul nerespectării acestor reguli, constând în: refacerea opiniei, într-o primă fază, neatașarea la dosarul cauzei, nepublicarea ei în Monitorul Oficial și nepublicarea ei pe site-ul Curții, într-o a doua fază.

Astfel, hotărârea în discuție are următorul cuprins:

"Articolul 1

(1) Opinia separată sau concurentă se redactează în legătură cu problema de drept constituțional pe care o dezleagă decizia Curții Constituționale, cuprinzând raționamentele logice, inductive sau deductive, pe care judecătorul Curții Constituționale se bazează și le aplică în formarea, dezvoltarea și susținerea punctului său de vedere. Opinia concurentă, în conformitate cu art. 426 alin. (2) din Codul de procedură civilă, sprijină soluția majoritară și pe alte considerente sau numai pe alte considerente decât cele reținute în decizia Curții Constituționale.

(2) Opinia separată sau concurentă operează cu repere doctrinare și jurisprudențiale, obiectivizate în concepte și noțiuni științifice. Aprecierile cu caracter sentențios, ostentativ, provocator sau cu tentă politică, precum și cele care duc la o asemenea finalitate sunt interzise.

(3) Judecătorul Curții Constituționale este ținut de obligația de rezervă pe care trebuie să o manifeste față de actul jurisdicțional al Curții Constituționale.

(4) Opinia separată sau concurentă nu poate transgresa dincolo de punctul de vedere al judecătorului pentru a se transforma într-o critică punctuală la adresa deciziei Curții Constituționale, neputându-se constitui într-un examen partinic sau într-o critică fățișă la adresa acesteia.

(5) Opinia separată sau concurentă, prin formulările sale directe sau indirecte, nu poate aduce atingere caracterului general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale.

Articolul 2

Opinia separată sau concurentă se predă președintelui Curții Constituționale odată cu decizia la care a fost redactată. După discutarea deciziei, președintele Curții Constituționale, în măsura în care constată că există abateri de la regulile stabilite la art. 1, solicită judecătorului respectiv, prin rezoluție, refacerea acesteia.

Articolul 3

În cazul în care judecătorul Curții Constituționale nu se conformează solicitării prevăzute la art. 2, președintele Curții Constituționale, prin rezoluție, dispune ca opinia separată sau concurentă, după caz, să nu se publice în Monitorul Oficial al României, Partea I, sau pe pagina de internet a Curții Constituționale și nici să nu se atașeze la dosarul cauzei.

Articolul 4

Prezenta hotărâre privește atribuțiile jurisdicționale ale Curții Constituționale, circumscriindu-se exclusiv acestora.

Articolul 5

Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I."

Impotriva acestei hotărâri, reclamanta a formulat plângerea prealabilă prevăzută de art.7 în Legea nr.554/2004, în data de 20.07.2017, la care nu a primit încă răspuns, fiind deci îndeplinită condiția premisa prevăzută de art.14 din Legea nr.554/2004 pentru suspendarea executării actului.

În ceea ce privește condiția cazului bine justificat, impusă de art.14 raportat la art.2, alin.1, lit.f din Legea nr.554/2004

Potrivit art. 59 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, text invocat de altfel și în preambulul hotărârii contestate, „Judecătorul

care a votat împotriva poate formula opinie separată. Cu privire la motivarea deciziei se poate formula opinie concurentă. Opinia separată și, după caz, cea concurentă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, împreună cu decizia“,

Dupa cum se observa cu claritate din continutul textului legal:

- dreptul de a formula si redacta opinia separata/concurenta apartine judecatorului Curtii

- textul nu stabileste nicio regula de redactare a opiniei separate/concurente, dupa cum Legea nr.47/1992 nu stabileste nicio regula de redactare a opiniei majoritare, si nici nu abilitaza Curtea Constitutionala sa stabileasca ea insasi astfel de reguli

-textul stabileste in mod imperativ ca opinia separata/concurenta se publica in Monitorul Oficial, impreuna cu decizia careia ii este atasata, sintagma "se publica" nelasand loc de interpretari in ceea ce priveste caracterul obligatoriu al publicarii si nici in ceea ce priveste atasarea opiniei separate/concurente la decizia la care se refera.

Ca atare, fata de dispozitiile foarte clare ale textului legal de mai sus, este exclusa posibilitatea refuzului de atasare a opiniei separate/concurente la decizia pe care o priveste, precum si posibilitatea refuzului de publicare a opiniei in Monitorul Oficial.

Se observa ca textul legal nu prevede absolut nicio situatie in care dreptul judecatorului de a redacta si atasa opinia separata/concurenta la decizia majoritara a Curtii, precum si dreptul judecatorului de a-si vedea adusa la cunostinta publica opinia, prin publicare in Monitorul Oficial, concomitent cu decizia majoritara, sa poata fi restranse in vreun fel si, cu atat mai putin, inlaturate in intregime.

In consecinta, trebuie sa se retina ca art.59 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 nu indreptatesta Curtea Constitutionala nici sa adopte reguli de redactare a opiniei separate/concurente, nici sa instituie sanctiuni in cazul nerespectarii lor, acest text legal neputand constitui temei legal pentru hotararea nr.1/2017, ci dimpotriva, contrazicandu-i evident continutul.

Desi aceasta constatare este suficienta pentru a se retine aparenta vadita de nelegalitate a actului administrativ (caci este suficient ca un act administrativ sa incalce fie si numai o singura norma legala imperativa, pentru ca acesta sa fie nelegal), instanta va cerceta si celelalte temeiuri legale invocate in preambului hotararii.

Astfel, in ceea ce priveste art.6 din Legea nr.47/1992 ("Curtea Constituțională își desfășoară activitatea în plen, în condițiile prezentei legi și ale Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, iar actele Curții se adoptă cu votul majorității judecătorilor, dacă prin prezenta lege nu se prevede altfel."), acesta, referindu-se doar la conditiile de cvorum pentru emiterea actelor Curtii, nu prezinta relevanta pentru continutul in sine al hotararii nr.1/2017, neputand constitui temei pentru luarea acestor masuri.

In ceea ce priveste art.9 din Legea nr.47/1992, care se refera la atributiile presedintelui Curtii Constitutionale, instanta retine ca atributia privitoare la convocarea si prezidarea sedintelor Curtii nu prezinta nici ea relevanta pentru continutul in sine al hotararii nr.1/2017, neputand constitui temei pentru luarea acestor masuri.

In schimb, prezinta relevanta faptul ca enumerarea atributiilor presedintelui Curtii este una limitativa, astfel incat ea nu poate fi extinsa si la alte situatii decat cele prevazute expres de acest text de lege, cu exceptia situatiilor in care astfel de atributii ar fi "prevazute de lege sau de Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale" (art.9, alin.1, lit.f din lege).

Se observa deci ca textul legal impune in mod expres conditia ca atributiile presedintelui sa fie prevazute in mod expres fie prin lege, fie prin Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale (adica prin Hotararea nr.2/2012 a Plenului Curtii Constitutionale).

Or, atributiile de verificare a opiniilor separate/concurente, de emitere a unei rezolutii prin care sa solicite refacerea lor de catre judecatorul in cauza, de emitere a unei rezolutii prin care sa dispuna nepublicarea in Monitorul Oficial si pe pagina de internet, precum si neatasarea la dosarului cauzei, nu se regasesc nici in Legea nr.47/1992 sau in vreo alta lege si

nici în Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale (Hotăr. nr.2/2012 a Plenului Curții Constituționale), ci au fost instituite direct prin Hotăr. nr.1/22.06.2017 a Curții Constituționale, cu încălcarea deci a art.9, alin.1, lit.f din Legea nr.47/1992.

În ceea ce privește art.14 din Legea nr.47/1992 ("Procedura jurisdicțională prevăzută de prezenta lege se completează cu regulile procedurii civile, în măsura în care ele sunt compatibile cu natura procedurii în fața Curții Constituționale. Compatibilitatea se hotărăște exclusiv de Curte."), instanța reține că Hotăr. nr.1/2017 nu are ca obiect stabilirea compatibilității vreunei reguli din Codul de procedura civilă cu dispozițiile Legii nr.47/1992, aspect care rezultă cu evidență din simpla lectură a hotărârii în cuprinsul căreia nu se găsește nicio referire la dispozițiile Codului de procedura civilă. În plus, chiar dacă ar fi avut un astfel de obiect, hotăr. nr.1/2017 nu putea conține dispoziții prin care să contrazică alte articole din Legea nr.47/1992, precum art.59, alin.3 sus-analizat. Ca atare, acest text legal nu poate constitui temei pentru emiterea hotărârii contestate.

În ceea ce privește art.50 din Legea nr.47/1992 ("Plenul Curții Constituționale, alcătuit din judecătorii Curții, îndeplinește atribuțiile acesteia, prevăzute de Constituție și de lege. Plenul poate lua orice măsură necesară pentru buna desfășurare a activității Curții.") ar putea prezenta relevanță ultima teză a textului, cea care îndreptățește Curtea să ia orice măsură necesară pentru buna desfășurare a activității sale. Deși îi conferă o competență generală de reglementare în ceea ce privește problemele de organizare și funcționare a Curții (acest text nefiind altceva decât o reluare a art.6 și art.75, alin.3 din lege care prevăd că Plenul Curții va adopta un regulament de organizare și funcționare), această competență are caracter subsidiar, în sensul că se va aplica și va viza acele materii care nu sunt deja reglementate prin lege. Ca atare, în temeiul acestei competențe generale de reglementare, Curtea nu va putea lua măsuri în chestiuni care sunt rezolvate prin lege și, în niciun caz, împotriva legii, deci împotriva art.59, alin.3 din Legea nr.47/1992. Se va reține deci că nici acest text legal nu poate constitui temei pentru emiterea hotărârii contestate.

În ceea ce privește art.51, alin.1 din Legea nr.47/1992 ("Curtea Constituțională lucrează legal în prezența a două treimi din numărul judecătorilor. Plenul decide cu votul majorității judecătorilor Curții, dacă prin lege nu se prevede altfel.") se observă că, referindu-se, la cvorumul de sedință și de decizie, nici acest text legal nu poate influența conținutul actului administrativ ce se adoptă.

În ceea ce privește art.4, alin.1, lit.q din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale ("Plenul Curții Constituționale îndeplinește atribuțiile prevăzute de Constituție și de lege, precum și următoarele atribuții: ... adoptă orice alte măsuri necesare pentru aplicarea legii și pentru buna desfășurare a activității Curții Constituționale."), se observă că acesta nu reprezintă altceva decât o reluare a dispozițiilor art.6, 50 și art.75, alin.3 din Legea nr.47/1992, reitერand competența generală de reglementare a Curții, fiind deci aplicabile, pentru identitate de rațiune, argumentele expuse mai sus privind imposibilitatea de reglementare într-un sens potrivit unor dispoziții legale exprese.

În ceea ce privește art.4, alin.2 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale ("În îndeplinirea atribuțiilor stabilite prin prezentul regulament, Plenul Curții Constituționale adoptă hotărâri."), se observă că, referindu-se doar la denumirea actelor pe care le emite în temeiul regulamentului (hotărâri), textul nu prezintă nicio relevanță pentru conținutul efectiv al hotărârii, neputând deci nici el susține legalitatea măsurilor adoptate prin Hotăr. nr.1/2017.

Se observă deci, din analiza temeiurilor legale expres invocate în preambulul Hotărârii nr.1/2017, că niciunul din ele nu susține conținutul hotărârii, ci, dimpotrivă, există texte legale care îl contrazic în mod expres, împrejurare de drept care constituie un caz bine justificat pentru suspendarea actului, în sensul art.2, alin.1, lit.t din Legea nr.554/2004.

Distinct de cele de mai sus, trebuie precizat că principiul legalității care trebuie să guverneze orice act administrativ (în virtutea principiului supremației Constituției și a legilor, recunoscut expres de art.1, alin.5 din Constituție) presupune că actul administrativ în

chestiune sa respecte nu numai actele normative imediat si direct superioare, in baza carora este emis (acte invocate de regula in preambulul actului administrativ), ci intregul sistem legislativ superior, adica inclusiv legile in raport cu care nu exista o legatura imediata si directa.

In acest context, instanta constata ca Hotararea nr.1/2017 incalca art.31 din Constitutie, privind liberul acces al cetatenilor la informatiile de interes public, precum si dispozitiile subsecvente ale Legii nr.544/2001 privind acelasi aspect.

Astfel, potrivit art.31, alin.1 si 2 din Constitutie:

" (1) Dreptul persoanei de a avea acces la orice informatie de interes public nu poate fi ingradit.

(2) Autoritatile publice, potrivit competentelor ce le revin, sunt obligate sa asigure informarea corecta a cetatenilor asupra treburilor publice si asupra problemelor de interes personal".

Aceste texte constitutionale trebuie interpretate prin raportare la art.147, alin.4 din Constitutie ("Deciziile Curtii Constitutionale se publica in Monitorul Oficial al Romaniei. De la data publicarii, deciziile sunt general obligatorii si au putere numai pentru viitor.") si la art.59, alin.3 din Legea nr.47/1992 ("Judecătorul care a votat împotriva poate formula opinie separată. Cu privire la motivarea deciziei se poate formula opinie concurentă. Opinia separată și, după caz, cea concurentă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, împreună cu decizia."), in sensul ca, din moment ce atat legiuitorul constituant, cat si legiuitorul ordinar, au apreciat ca deciziile Curtii Constitutionale, atat in ceea ce priveste opinia majoritara, cat si in ceea ce priveste opiniile separate/concurente, trebuie publicate in Monitorul Oficial, spre a fi aduse la cunostinta oricarei persoane fizice/juridice, inseamna ca a calificat aceste informatii ca fiind unele de interes public si, mai mult (data fiind forma speciala de publicare), de interes public major, aceste decizii, inclusiv opiniile care le insotesc trebuind a fi cunoscute atat in prezent de catre cetateni, cat si fixate pentru viitor spre a putea fi accesate oricand.

Spre aceeasi concluzie vor duce si dispozitiile Legii nr.544/2001 care, in art.2, lit.b defineste informatiile de interes public in cei mai largi termeni posibili ca fiind "orice informatie care privește activitățile sau rezulta din activitățile unei autorități publice sau instituții publice, indiferent de suportul ori de forma sau de modul de exprimare a informației;", iar in art.12 fixeaza exceptiile de la publicitate, printre aceste exceptii neregasindu-se si deciziile Curtii Constitutionale si nici opiniile separate/concurente la aceste decizii (si nici nu ar fi putut sa se regaseasca date fiind prevederile exprese ale Constitutiei si ale art.59, alin.3 din Legea nr.47/1992 cu care ar fi intrat in conflict).

Conchizand, fata de cele de mai sus, se va retine ca in cauza s-a facut dovada existentei unui caz bine justificat pentru suspendarea actului, in sensul art.2, alin.1, lit.t din Legea nr.554/2004.

In ceea ce priveste paguba iminenta, in sensul art.14 raportat la art.2, alin.1, lit.s din Legea nr.554/2004

In continuarea celor de mai sus, trebuie sa se retina ca in ceea ce priveste informatiile de interes public, caracteristica esentiala a acestora este tocmai aceea ca intereseaza pe orice persoana, fara a fi nevoie ca aceasta sa demonstreze un interes particular concret in a cunoaste acele informatii.

Ca atare, se va retine ca reclamanta, in calitate de cetatean roman, are dreptul de a cunoaste informatiile de interes public constand in toate opiniile separate/concurente ale judecatorilor Curtii Constitutionale si ca, prin negarea acestui drept i se provoaca un prejudiciu.

Potrivit art.2, alin.1, lit.s din Legea nr.554/2004 insa, paguba iminenta trebuie sa reprezinte "prejudiciul material viitor și previzibil".

Necunoasterea unei informatii de interes public atrage in mod evident un prejudiciu moral si, poate, in anumite situatii, sa atraga si un prejudiciu material, insa in acest ultim caz, cel ce invoca existenta unui prejudiciu material trebuie sa ii dovedeasca iminenta.

Or, în cauza, reclamanta nu a invocat producerea în persoana sa a unui prejudiciu material prin necunoașterea opiniilor separate/concurente ale judecătorilor Curtii.

Este adevărat că, potrivit aceluiași articol citat mai sus, paguba iminentă poate să conste și în "perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public", însă "realizarea competenței autorităților publice" reprezintă, potrivit art.2, alin.1, lit.r din lege, un interes legitim public.

În această situație devin incidente dispozițiile art.8, alin.1¹ din Legea nr.554/2004, potrivit cărora "Persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat pot formula cereri de cerere prin care invocă apărarea unui interes legitim public numai în subsidiar, în măsura în care vătămarea interesului legitim public decurge logic din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat."

Cum în cazul cererilor de suspendare a executării, interesul exercitării acestui mijloc procesual este acela de a preveni o pagubă iminentă, va rezulta că pentru a invoca paguba iminentă constând în "perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public" (care reprezintă o chestiune de interes legitim public) ar trebui ca reclamantul să dovedească mai întâi paguba iminentă constând în riscul producerii unui prejudiciu material în ceea ce îl privește pe el (care reprezintă o chestiune de interes legitim privat), din care să decurgă mai apoi și perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public.

Or, în cauza, reclamanta nu a dovedit interesul legitim privat în introducerea cererii de suspendare și, pe cale de consecință, nu va putea invoca un interes legitim public.

În consecință, se va reține că în cauza nu este îndeplinită condiția pagubei iminente, motiv pentru care cererea de suspendare va fi respinsă ca neîntemeiată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Respinge excepția inadmisibilității ca neîntemeiată.

Respinge cererea de sesizare a Curtii Constitutionale cu excepția de neconstituționalitate a art.2, alin.1, lit.c din Legea nr.554/2004, ca inadmisibilă.

Respinge cererea de suspendare formulată de reclamanta NICUȚ ELENINA cu domiciliul în [REDACTAT], [REDACTAT] în contradictoriu cu pârâta CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI cu sediul în București, sector 5, București, CALEA 13 SEPTEMBRIE – PALATUL PARLAMENTULUI, nr.2, bl. INTR.B1, ca neîntemeiată.

Cu recurs în 48 de ore de la pronunțare, în ceea ce privește soluția asupra cererii de sesizare a Curtii Constitutionale.

Cu recurs în 5 zile de la comunicare, în rest.

Recursul se depune la Curtea de Apel București-sectia a VIII-a, sub sancțiunea nulității.

Pronunțată în ședința publică, azi, 25.08.2017.

**Președinte,
AMER JABRE**

**Grefier,
ONORICA SANDU**

